

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/67/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116200041
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116200041.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: O. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. 5, XXX XX Z., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 24C/1/2016-92 zo dňa 26.02.2017 taktó

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II., ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému na základe vzájomnej žaloby sumu 236,30 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 236,30 Eur od 31.01.2017 do zaplatenia s tým, že upresňuje dátum uzavretia zmluvy o úvere č. 4501110636 na deň 30.01.2015.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. určil, že úver zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01.2015 je bezúročný a bez poplatkov. Druhým výrokom II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na základe vzájomnej žaloby sumu 236,30 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 236,30 Eur od 31.01.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. III. V prevyšujúcej časti sa vzájomná žaloba žalovaného zamietol. Posledným výrokom IV. vyslovil, že strany nemajú nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 470 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej C.s.p.) a § 232 ods.3 C.s.p., ust. § 497, § 499 a § 504 Obchodného zákonníka, ust. § 1 ods.2, § 9 ods.1 písm.h/, § 11 ods.1 písm.b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (30.01.2015), ust. § 52 ods.2, § 54 ods.1,2 a § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto je nutné ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov tak, ako to jednoznačne vyplýva z citovaného zákonného ustanovenia.

4. Žalovaný si uplatnil voči žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 324,10 Eur vzájomnou žalobou. Nakoľko je nutné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov, teda v sume 439,- Eur, žalovaný je povinný vrátiť žalovanému len sumu, ktorú skutočne vyčerpal a neuhradil, a to je suma 236,30 Eur.

Nakoľko žalobca uhradil žalovanému sumu 202,70 Eur, čo bolo nesporné, súd ho zaviazal zaplatiť žalovanému 236,30 Eur a v prevyšujúcej časti vzájomnú žalobu zamietol ako nedôvodnú.

5. Keďže žalobca nesplnil svoj záväzok voči žalovanému v stanovenej lehote a dostal sa do omeškania, preto v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení žalovanému patrí zároveň aj úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 31.01.2017 do zaplatenia. Žalobca sa dostal do omeškania dňa 31.01.2017, teda po splatnosti 24. splátky, s ktorou je žalobca ako dlžník v omeškaní.

6. Zároveň súd prvej inštancie zdôraznil, že záujem na vyššej kvalite života spotrebiteľov dotýkajúci sa širokých vrstiev obyvateľstva sa musí favorizovať pred dopadom rozsudku na dodávateľov používajúcich neprijateľné podmienky. Vlastne ani žiadny záujem na ochrane nepoctivého dodávateľa principiálne existovať nemôže. V tomto smere súd odkazuje na c.1. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, c.1. 6 ods. 1, c.1. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, c.1. 38 Charty základných práv EÚ a judikatúru Súdneho dvora EÚ (najmä vo veci Pannon, Océano Grupo editoriale, Mostaza Claro, POHOTOVOST/ Korc'kovská).

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods.1, § 257 a § 262 ods.1 C.s.p. Uviedol, že o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 257 C.s.p. tak, že súd nepriznal stranám nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že vo veci bol čiastočne úspešný tak žalobca ak aj žalovaný, s prihliadnutím na povahu spotrebiteľského sporu.

8. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný a to iba čo do výroku I., III. a IV. z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods.1 písm.f/ a písm.h/ C.s.p. Namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného, preto žalovaný považuje napadnutý rozsudok za predčasný a taktiež za nedostatočne a neúplne odôvodnený, ktorý nespĺňa kritéria uvedené v ust. § 220 ods.2 C.s.p. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku vyjadril názor, že v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 13.01.2015 absentuje rozklad splátok na istinu, úroky a poplatky, na základe čoho vyhodnotil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. S právnym názorom súdu prvej inštancie žalovaný nesúhlasí a zastáva názor, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX, ktorá bola uzavretá dňa 30.01.2015 a nie 13.01.2015 obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy. Žalovaný poukázal na eurokomformný výklad práva, teda že pokiaľ ide o dodržanie zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., predmetná náležitosť je uvedená v zmluve v súlade so zákonným ustanovením. Informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného „Úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 21,95 Eur pod bodom 40., o počte splátok - 25 pod bodom 41., o termíne konečnej splatnosti dňa 28.02.2017 pod bodom 49., o termíne prvej splátky dňa 28.02.2015 a tiež o termínoch splatnosti splátok v bode 47, kde je uvedené: „Úhrada nasledujúcich splátok vždy do 30.dňa v kalendárnom mesiaci.“ Názor žalovaného na splnení uvedenej zákonnej náležitosti je plne v súlade aj s Rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý na prejudiciálnu otázku ohľadne rozkladu splátok poskytol odpoveď, ktorý žalovaný v dôvodoch svojho rozhodnutia citoval. Zároveň konštatoval, že v spomínanom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 o výklad Smernice súdnou autoritou, ktorá je zároveň jedinou inštitúciou oprávnenou podávať výklad všetkých ustanovení práva Únie, je dôležité upozorniť na záväznosť judikatúry Súdneho dvora EÚ. Prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva Únie, ktoré sa v ňom nachádzajú záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý podal prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 03.02.1977), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 26/68, 24.06.1969). Práve v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra ESD má preto povahu prameňa európskeho práva. Jedným z najvýznamnejších rozhodnutí, v ktorom výklad práva nadobudol takúto všeobecne záväznú povahu (stal sa právnou normou) a ktoré patrí do judikatúry ESD je prípad Costa v. Enel - vyplynula z neho zásada nadradenosti európskeho práva nad právo vnútroštátne. Toto pravidlo pritom nie je súčasťou zakladajúcich zmlúv, na základe konkrétneho prípadu však o ňom rozhodol ESD, na základe čoho už vo všetkých členských štátoch EÚ platí, že ak je akékoľvek vnútroštátne pravidlo

(napr. zákon, vyhláška) v rozpore s európskym právom, orgány daného štátu ho nemajú uplatňovať. Zároveň žalovaný uviedol ďalšie rozhodnutia, ktoré považuje za potrebné aplikovať a upriamil pozornosť na to, že z pohľadu výkladových pravidiel sa dovoľáva výkladu *contra verba legis* ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., ale je nutné dodať, že takýto výklad zákona nie je *contra legem*. Žalovaný si je taktiež vedomý, že aj súdy majú právo na výklad práva za podmienok ako sú uvedené v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07, ktoré uvádza: „Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť ... (...)...“ Žalovaný na základe vyššie uvedených skutočností zastáva názor, že predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je nutné vykladať z pohľadu „princípu právnej istoty“ a z pohľadu „princípu eurokonformného výkladu právnej normy“. Zároveň poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, uznesenie zo dňa 30.11.2016, sp.zn. 3Co/344/2015 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018 sp.zn. 3 Cdo/146/2017, z ktorých citoval. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Väčšina doterajšej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je datovaná skôr, ako došlo k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ ohľadne sporného výkladu nevyhnutných náležitostí úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Aj na základe tohto rozsudku by sa mal prispôbiť výklad vnútroštátnych súdov pri vyhodnocovaní bezúročnosti a bezpoplatnosti jednotlivých úverových zmlúv v prípade žalôb týkajúcich sa nevedenia nevyhnutných zákonných náležitostí v spotrebiteľských zmluvách, aby to v konečnom dôsledku nebol dodávateľ, komu nesprávnym výkladom zákonných ustanovení bude vznikať neodôvodnená škoda. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný považuje všetky náležitosti úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX za uvedené korektne a v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

9. Odvolanie žalovaného bolo zaslané na vyjadrenie žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Vyjadrenie zaslané nebolo.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II., ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému na základe vzájomnej žaloby sumu 236,30 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 236,30 Eur od 31.01.2017 do zaplatenia, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 13.06.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. Súd prvej inštancie správne zhodnotil, že uzatvorená zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, aj keď vo výroku nesprávne uviedol, že bola uzatvorená dňa 13.01.2015, ako to v odvolaní konštatoval aj žalovaný. Súd prvej inštancie však posudzoval zmluvu zo dňa 30.01.2015, ako to vyplýva z bodu 6 odôvodnenia a uzavrel, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 30.01.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a Zmluvu o revolvingovom úvere. Predmetom zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru bolo poskytnutie úveru vo výške 439,- Eur, s výškou mesačnej splátky 21,95 Eur, počet splátok 25, ročná úroková sadzba 21,39%, RPMN 23,8 %, priemerná hodnota RPMN 36,3%, dátum prvej splátky 28.02.2015, termín konečnej splatnosti 28.02.2017. V zmluve chýba údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva o bezúčelovom revolvingovom úvere tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Jej predmetom je poskytnutie úverového

rámca (kreditného limitu) vo výške 500,- Eur, s ročnou úrokovou sadzbou 26,28 %, RPMN 38,81 %. Žalovaný uhradil titulom spotrebiteľského úveru sumu 180,75 Eur.

13. Súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému 236,30 Eur vzájomnou žalobou. Konštatoval, že nakoľko je nutné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, teda v sume 439,- Eur, žalovaný (správne žalobca) je povinný vrátiť žalovanému len sumu, ktorú skutočne vyčerpal a neuhradil a to je suma 236,30 Eur. Nakoľko žalobca uhradil žalovanému sumu 202,70 Eur, čo bolo nesporné, súd prvej inštancie ho zaviazal zaplatiť žalovanému 236,30 Eur a v prevyšujúcej časti vzájomnú žalobu zamietol ako nedôvodnú.

14. Teda predmetom odvolacieho konania bol výrok I., ktorým bolo určené, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.01.2015 (správne 30.01.2015) je bezúročný a bez poplatkov a výrok III. zamietnutie vzájomnej žaloby žalovaného v prevyšujúcej časti, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania IV.

15. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

16. Možno súhlasiť so súdom prvej inštancie, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch videl v absencii predpokladov uvedených v ust. § 9 ods. 1 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, keď veriteľ alebo finančný agent je povinný v dostatočnom časovom predstihu a pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne o poradí, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

17. Preto názor súdu prvej inštancie, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov je vecne správny. Správne sa súd prvej inštancie vyporiadal i s názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia c/a Klára Bíroová. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na svoj názor, ktorý vyslovil v rozsudku sp.zn. 19Co/142/2016 zo dňa 08.12.2016 bod 28. Teda žalobca má vrátiť len sumu reálne čerpaných prostriedkov z úverovej zmluvy.

18. Správne súd prvej inštancie rozhodol i o trovách konania.

19. K ďalším odvolacím námietkam, čo je nepreskúmateľnosť rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery zo žiadnej možnej interpretácie odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku však jednoznačne vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie napadnutého rozsudku jednoznačne rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné. Možno teda uzavrieť, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak urobil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán na súdnu ochranu, túto stranám poskytol v požadovanej kvalite.

20. Preto má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanú vec aj správne právne posúdil. Odvolacie námietky žalovaného sú iba zhrnutím jeho právnej argumentácie predostretej v priebehu konania na súde prvej

inštancie, pričom na tie súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom vo svojom rozhodnutí reagoval. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredostrel relevantný argument, teda argument majúci súvis s prejednávanou vecou, a ktorý by bol súčasne takej povahy, že by mohol priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

21. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II., ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému na základe vzájomnej žaloby sumu 236,30 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 236,30 Eur od 31.01.2017 do zaplatenia podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil s tým, že upresnil dátum uzavretia zmluvy o úvere č. 4501110636 na deň 30.01.2015. Odvolací súd tak urobil použijúc ust. § 224 C.s.p., z ktorého vyplýva, že súd kedykoľvek, aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a v počítaní, ako aj zrejme nesprávnosti. Odvolací súd o oprave nevydal opravné uznesenie, ktoré by doručoval subjektom konania, pretože rozsudok odvolacieho súdu bude subjektom konania doručený. K takémuto rozhodnutiu viedla odvolací súd zásada hospodárnosti i to, že v žalobe je uvedený dátum 30.01.2015 a tento dátum je uvedený i čo do vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie v odôvodnení rozsudku. Preto ide o zjavnú chybu v písaní.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešnému žalobcovi žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. Neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané

opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.